

Sentencja

Artykuł 46 dyrektywy 2013/32/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które – w sytuacji, gdy dany wnioskodawca został zatrzymany – poddaje odwołanie od decyzji stwierdzającej niedopuszczalność kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej pięciodniowemu zawitemu terminowi obejmującemu święta i dni wolne od pracy, pod warunkiem, po pierwsze, że przestrzegana jest zasada równoważności, oraz po drugie, że rzeczywisty dostęp do gwarancji proceduralnych przyznanych przez prawo Unii wnioskodawcom ubiegającym się o ochronę międzynarodową jest zapewniony w tym terminie.

Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym spełnia te wymogi.

(¹) Dz.U. C 423 z 16.12.2019.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 4 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona – Hiszpania) – CDT, SA / MIMR, HRMM

(Sprawa C-321/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Skutki w czasie wyroku – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Uprawnienia sądu krajowego orzekającego w przedmiocie warunku uznanego za „nieuczciwy” – Klauzula natychmiastowej wymagalności – Usunięcie części nieuczciwego warunku umowy – Zasada pewności prawa – Obowiązek wykładni zgodnej]

(2021/C 182/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca apelację: CDT, SA

Druga strona postępowania: MIMR, HRMM

Sentencja

- 1) Prawo Unii, a w szczególności zasadę pewności prawa, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy odstąpił od zastosowania przepisu prawa krajowego pozwalającego mu na zmianę treści nieuczciwego warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, w sytuacji gdy ów przepis, który został uznany za sprzeczny z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich na mocy wyroku z dnia 14 czerwca 2012 r., Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349), w chwili zawarcia umowy nie został jeszcze zmieniony przez ustawodawcę stosownie do treści tego wyroku.
- 2) Zasadę pewności prawa należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala ona sądowi krajowemu, który stwierdził nieuczciwy charakter warunku umowy w rozumieniu art. 3 dyrektywy 93/13, na zmianę treści tego warunku, wobec czego sąd ten jest zobowiązany do odstąpienia od jego zastosowania. Jednakże art. 6 i 7 tej dyrektywy nie stoją na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy zastąpił taki warunek przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym, jeżeli w wypadku usunięcia takiego warunku dana umowa pożyczki nie może dalej obowiązywać, a unieważnienie całej umowy naraziłoby konsumenta na szczególnie szkodliwe konsekwencje, czego ustalenie jest zadaniem sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 359 z 26.10.2020.